

vpliv Benečanov. Najrajši je slikal ženske podobe, izvečine v polfigurah, z značilnim, ne preveč realističnim obrazom, ampak idealno nadahnjeno, z globokimi skrivnostnimi očmi in velikimi ustnicami — romantične bolesi. Barve odgovarjajo zamisli, sijajne so in polne žara. Slikar ljubi zlatorumeno barvo, čisto svetlo-zeleno, rjavo, jeklenomodro in škrlataste luči, večkrat v lepih akordih. Njegove ženske podobe imajo običajno svetlorumene lase. V tem smislu je slikana »Devica sv. grala«, ki drži v rokah zlat kelih (sv. gral) zadnje večerje Gospodove. Slika je iz l. 1875. (Pril. XXVI.)

»Pes v jaslih« (pril. XXVII.) od slikarja Walterja Hunta (iz l. 1885.) je ljubka genre-slika. Dva telička hočeta k jaslim, pa pes si jih je izbral za ležišče in je v njih zaspal; zato se obočavljata priti bliže. Vsa živa bitja in vsi drugi predmeti so slikani z veliko natančnostjo in ljubeznijo.

»Ruta in Noemi« (pril. XXVIII.) je delo genre-slikarja Filipa Hermogena Calderona (1833–1878). Slikar se odlikuje po izvrstnem živem karakteriziranju in krepki barvenosti. Naša slika predočuje znani prizor iz sv. pisma v Rutini knjigi. Rodbina Elimelekova je pribežala ob času lakote iz Betlehema v deželo Moabljancev. Tu umrjejo Elimelek in oba sinova, ki sta si vzela za ženi Moabljanki Orfo in Ruto. Noemi, žena Elimelekova, se vrača domov. Z njo hočeta tudi snahi. Noemi jima prigovarja, naj ostaneta v hiši svoje matere. Orfa se je dala preprostiti in je ostala, Ruta pa se oklene svoje tašče in pravi: »Kamorkoli pojdeš, pojdem tudi jaz... Tvoje ljudstvo je moje ljudstvo in tvoj Bog je moj Bog.«

Priloga XXIX: »Bretonska kmeška deklica« je ljubka slika Jurija Clausena, roj. 18. apr. 1852 v Londonu, ki slika rad v gorkih tonih značilne angleške pokrajine, prej pa je slikal v pleinairu nizozemske ribiške tipe. V našem primeru mu je nudila slikarsko zanimiva Bretonska, ki uživa ljubezen prav mnogih slikarjev, nežen predmet za karakteristično individualno sliko.

J. D.

MISLI.

Vsa umetnostna sredstva izgube naposled svoj čar; največji mojstri postanejo polagoma sence. Očarati in osvojiti nas more le osebnost.

Knjiga, ki nam prvi pot vse pove, ne more postati naša prijateljica.

Marsikaj se vidi močno, pa je vendar samo napihnjeno. To velja tudi o knjigah.

Nekatera drobna pesem je na videz izumetničena igračka; a stihotvorec, ki je mnogo razmišljal o tehniki in pozna vse nje težave, jo ceni kakor resno delo. Marsikatera dolga povest se kaže kot umotvor, a izkušnemu presojevalcu ni dosti več, kakor dolgočasna igrača.

Kdor more po slišanju resnične pesmi takoj udariti v plosk, je ni doumel v njeni globokosti. Kogar je res ganila, molči.

Vsak umotvor govori več jezikov: drugače mladeniču, drugače možu in spet drugače starcu. Knjiga, ki je ne moremo na vseh treh življenjskih stopnjah čitati z veseljem, ima le srednjo vrednost.

Ko bi nas resnično življenje popolnoma zadovoljilo, se ne bi zatekali k umetnosti. Torej se umetnost ne sme predolgo muditi z golim podajanjem resničnega, če ne, bodo ljudje odpadli od nje.

Vsak pisatelj, ki pošteno ceni svoj čas in ne išče svojega dobička, doživi in mora premagati dobo, ko bi najrajši svoje pero odložil za vedno.

Kako so ponemčevali slovenska krajevna imena. Dr. Miklosich navaja med drugimi sledeče primere: Drmali = Dürmaul, Suhogrlje = Zuckerhandl, Slatina = Latein, Razpolje = Rossboden, Zvenislav = Schweineruhm, Ratibor = Rotwurst, Vrbice = Fürwitz, Imelnica = Himmelwitz, Rokitna = Rotigel, Podmolje = Baumhl, Zagon = Sauhahn, Brlog = Bierloch, Velislav = Filzlaus.

V mojem domačem kraju so prekrstili vas »Senarska (vas)« v Schweindorf.

Tile primeri kažejo, kako nesmiselno je, krajevna imena prevajati v tuj jezik.

Dr. K.